

ГОТУЙСЯ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Оксани Борис

З М І С Т :

Оксана Тарнавська:

Гей, радійте новаки!	1
Що пише Мишка-Гризикнижка	2
Пісня табору	5
Ростик і Костик	6
Хляп здає новацьку пробу	10
Дерева „Готуйся”	18
Мазепинка	20

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ:

За Великодні привіти: росві „Голубки” з Монтреалу. Привіт підписали: Христя Б., Богданка Б., Зеня М., Соня К., Ліда Б., Маруся Л., Люба С., Оксана Ш., сестричка Марта. Гніздам новачок „Крилаті” та новаків „Лісові звірі” з Вінніпегу, Канада. Росві „Зозульки” з Філяделфії. Привіт підписали: сестричка Галина Головчак та новачки Марія Мадай, Тереня Жмуркевич, Марта Кріль, Леся Максимович, Ксеня Одежинська, Ганнуся Стадницька. Росві „Жайворонки” з Філяделфії. Росві „Ластівки”, четвертого гнізда „Пташата” з Філяделфії: привіт підписали: Уляна Кулиняк, Дарка Кушмелин, Миросла-

ва Одежинська, Аніта Федак, Христя Л. Романів, сестричка Віра Пак. Братчикові гніздовому Ярославові Пришлякові та його новакам з Боффало. Олюсеві Гнатюкові з Меріон Стейшен, Америка, що прислав гарні побажання від себе, своїх Батьків, Дідусів („Дзідзів”) та сестер.

І вкінці „Готуйсь” дякує новацтву з Трентону, Америка, а зокрема сестричці Ларисі, за доток 10 доларів, що його призначили для „Готуйся” з пластової ялинки. Маємо теж допис та світлини з цієї ялинки, але їх побачите аж перед Різдом на другий рік.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (97)

Червень

1964

ГЕЙ, РАДІТЕ НОВАКИ!

Слова і музика
Оксани Тарнавської

Гей, ра-дій-те но-ва-ки, закінчили-сь шкільні дні . Прийшов час від-
по-чи-ва-ти но-ву си-ду здо-бу-ва-ти .

Гей, радійте новаки,
Закінчили-сь шкільні дні.
Прийшов час відпочивати,
Нову силу добувати.

Сонце кличе, кличе бір:
Поспішайте у табір!
Заспівав вже хор пташат.
Він у табір кличе нас.

В рівних лавах жваво йдем
Серед сміху і пісень.
Любимо табори ми,
Українські новаки.

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА

Мал. Оксана Борис

Дороге Новацтво!

Ой, і назбиралося в мене багато різного, щоб Вам написати! Аж не знаю, з чого починати! І все таке радісне, що я аж розтанцювалася була та так скакала з одного глечика з квітками на другий у сестрички Лесі на вікні, аж зламала одну велику, рожеву квітку. Хоч сестричка Леся і не гнівалася, але сказала, що в ім'я справедливості мусить накрутити мені вушка. Болять вони ще й досі, але що я таки завинила, то навіть нарікати не годиться.

Ось послухайте, чого я так розбрикалася: дістала я посилку від новачки Христі Панасюк з Кентону в Америці. Такий великий клунок, і дуже старанно позав'язуваний. Довго я наморочилася,

поки поперегризала всі вузлики на мотузку і вийняла з бурої конверти... знаєте, що? Такий зошит, записник Христі. Почала вона записувати в ньому ще в 1960 році. Так давно вже! Я прочигала, протерла очі, скинула окуляри і теж їх протерла, а тоді прочитала ще раз. Але ні, це справді, мені не привиділося! На першій сторінці намальований зайчик в новацькому однострою. Зайчик тому, що Христя з роя „Зайчики“. А спирається він на високий стіс книжок, і ще одну в руках держить. І написано:

ХРИСТИНА ПАНАСЮК.

Член 6-го Самостійного роя УПН-ок „ЗАЙЧИКИ“ в Кентоні.

А далі: „Книжки, казки й оповідання, що їх я сама прочитала від 5-го жовтня 1960 року“.

На другій сторінці переписаний гарно віршик з „Готуйся” (Давно, колись, пам’ятаю, я читала його). І знов намальовані дві книжки, одна з них „Історія України”, а в віршику підкреслені слова:

...Що книжка невеличка
Це друг найкращий в світі.

Так і треба, думаю. Якби мене хто питав, я теж казала б підкреслити ці слова, тільки не одною, а щонайменше трьома лінійками. Але цікаво мені, що буде далі.

Розглядаю далі, а там кожна сторінка гарненько полінійкована, а в кожній лінійці написано ось таке: порядкове число книжки (1, 2 і так далі). Потім назва, тобто наголовок книжки. Далі — ім’я автора. Ви ж знаєте, що автором називають того, хто написав книжку. Потім — день і місяць, коли Христа читала цю книжку. А далі ще й завваги. Ось подаю Вам для прикладу таку одну лінійку:

Ч. 3. „Слон по Африці ходив”
Леонід Полтава 19 жовтня 1960.

Завваги: Книжечка про війну звірів з комарями.

Гарно, думаю, що ця новачка так старанно розпочала свою працю. Але гарно розпочати — не така вже штука. Треба мені поглянути, як довго вона записувала так старанно?

Стала я перегортати картки, і що думаєте? Добилася до останньої сторінки, де порядкове число книжки: 217, а день: дев’ято-

го літого 1964 року! Стала я числити, перечислювати, і вийшло, що Христа прочитала більше як 70 казок та оповідань кожного року! А до записника додала ще листа, що в неї є вже новий, другий зошит, але не може його прислати, бо постійно записує в ньому те, що читає.

О, про це, думаю, треба написати всім читачам „Готуйся”! Та що написати?! На дах вилізти і сурмою сурмити, щоб усі почули, як українське новацтво читає українські книжечки! Або ще краще: розголосити мікрофоном по всьому світу!

Так думаю, аж тут: стук-стук! — Вилази, мишко, — каже сестричка Леся, — добрий день для тебе сьогодні. Прийшла ще одна посилка, з Торонта. Я її залишаю тобі біля норі.

Дивлюся — пачка ще більша, як попередня була. Немов ціла гора передо мною стоїть. — Ага, кажу, я вже знаю, що це. Це ті каталоги видань ОПДЛ, що я їх просила в дядька Даниловича!

Так я собі сказала, бо я це все розумію, але з Вас може хто й не розуміє, що це значить. Тому зараз поясню Вам: каталог — слово грецьке, але його вживають у всіх мовах. Значить воно: список. Ось Христин записник, це теж такий каталог казок, що їх вона читала. А той каталог, що я дістала, це знов список книжок, що їх можна купувати та замовляти собі. Бо коли яке видавництво видає книжки, то хоче, щоб люди про це знали і купували книжки. Тому друкує такий каталог своїх книжок: та розсилає всюди. Отож, коли мені прислали такий каталог самих книжок для дітей, то я порозсилаю по кілька його примірників (бо дістала я їх багато!) до кожної Станиці, щоб Ваші сестрички та братчики його Вам показали, і щоб Ви могли собі вибрати та замовити книжечки, які захочете. Там і адреса подана, де замовляти.

Але певно ще не знаєте, що таке: ОПДЛ. І це Вам зраджу, щоб Ви знали, і ще іншим похвалилися, що таке цікаве знаєте. ОПДЛ, це перші букви слів:

Об'єднання
Працівників
Дитячої
Літератури.

А що це знов значить — спитайте? Це таке товариство, що в ньому зібралися самі поважні тітки та дядьки, щоб писати й видавати книжечки для Вас. Таки для Вас, і лише для Вас, не для кого іншого, чуєте?! Це товариство має і свою дуже гарну печатку та її знайдете всюди на першій сторінці його книжечок. А тут я Вам поміщу цю печатку, тільки трошки більшу, щоб Ви добре могли розглянути.

Так я зраділа тими каталогами, що розпочала скаканнину, ну й тоді саме трапилася ця пригода з рожевою квіткою і з моїми вушками. Я зараз і присмирніла, забралася у свою нору і сіла писати. І бачите, якого довгого листа Вам написала? Аж втомилася... Авву-у-уу... Ой, пробачте, що позіхнула, пишучи до Вас! А тепер знаєте, що я зроблю? Піду спати. Бо дуже хочу, щоб мені хоч приснилося, що Ви всі скористали з каталогу, що його Вам посилаю і що ціла моя нора, ба, навіть ціла редакційна кімната закладена аж по стелю такими записниками, як Христя мені прислала. Бо ніби чому це не мало б бути можливе?

Добра ніч Вам!

Ваша Мишка

ПІСНЯ ТАБОРУ НОВАКІВ „КАЗКА МИНУЛОГО”

цього року на Бобрівці біля Гартфорду, в Америці
(На мелодію „Гей життя ти наше”)

Кличе сонце в табір
Наш новацький рій,
Прислухатись казці,
Рідній-дорогій.

Бо казалась казка
Вже багато літ,
З нею мандрувати
Новакам у світ.

Приспів:

Гай, гай, гай,
Ми поїнем в Україну,
В Рідний Край.
Славу батьків
Нам пізнати у таборі
Новаків.

Нам заблихнуть в сонці
Лицарів щити,
Щоб ми добре знали,
Куди нам іти,

Стяги малинові
Стануть, бунчуки,
Та й стрільців, повстанців
Стрінем, новаки!

Приспів:

Гай, гай, гай . . .

Вогник запалас
У вечірній час,
Предки посідають
В крузі поміж нас,
З нами посідають,
Нам складуть привіт,
Щоб несли ми славу
Прадідів у світ.

Приспів:

Гай, гай, гай . . .

РОСТИК і КОСТИК

(Продовження)

Костик і сам знав, що новакові не слід плакати, тому скільки сил було, здержував сльози, але вони самі далі текли з очей.

— Бо . . . мій брат поїхав сам без мене у майбутнє, а я тут сам остануся, і вже ніколи не повернуся додому, — хлипав Костик, розмазуючи сльози руками по лиці.

— Пожди, поїдеш тепер з нами в Дорогичин. Між нами тобі лиха не буде. Віддамо тебе під опіку нашій княгині-матері. Вона саме тепер приїхала зі свого монастиря на коронацію князя.

— Чи це княгиня Ганна Романова, мати короля Данила та князя Василька? — Костик аж підскочив на радіощах.

— Ця сама, дитино! Розумний ти, що хоч не звідсіля родом, а про нашу княгиню знаєш!

Костикові вже й сльози якомсь просохли. Він радо примістився на коні перед одним із ігуменових слуг та цікаво приглядався всьому.

Недовго їхали, як побачили серед густих лісів людські оселі, а на горбку дерев'яний замок, трохи подібний, як у Києві, тільки куди менший. Видно, що на замку їх вже ждали, бо зараз заграли сурми, заскрипів та спустився вниз зводний міст, відчинилися ворота і назустріч виїха-

ли бояри в дорогих одягах, прикрашених хутрами.

Довго тривали привітання, аж Костик трохи не задрімав, бо таки ще не спав, відколи вирушили з дому. Але й привітання скінчилися. Посли Папи Римського подалися в призначені для них кімнати на замку, а Костика повів ігумен Григорій у горницю, високими та вузькими сходами, у кімнати княгині-матері.

Костик спершу не багато бачив, хоч надворі був ясний день. Та в кімнаті вікна були з грубих барвних кусків скла, і світло ледве проходило туди. Аж по хвилині розпізнав високу постать черниці, що дивилася на нього добрими, сумними очима. Отець Григорій щось поговорив з нею і відійшов, поблагословивши Костика.

А тоді княгиня глянула на нього так лагідно, аж на серці тепліше стало, та посадила на лаву, вкриту взористим килимом. Закликала слугу, щоб принесла чого попоїсти, а сама стада розпитувати Костика, хто він і звідкіля.

Тим часом слуга застелила великий стіл полотняною скатертю, гаптованою в квітки, та принесла їжу. Костик аж тепер згадав, що їв ще дома, і то небагато, бо перед Святою Вечерею не

годиться ласувати. Тому жваво почав заїдати білий хліб з маслом і медом та запивати пахучим молоком. Їв так завзято, що ледве успівав відповідати на запити княгині. А вона дуже зраділа, що його батьки зі Львова, з того міста, що його саме буде її син, Данило. Потім Костик розказав, як батьки мусіли тікати з рідної землі, скільки горя довелося зазнати їм в чужині.

Княгиня слухала, похитуючи сумно головою, і Костик не міг ніяк збагнути, чи вірила вона йому, що є літаки, які скидають страшні бомби, що москалі, які платили дань руським князям, стануть колись такі небезпечні для цілого світу. І що за океаном не кінчиться світ, а є ще така країна, що зветься Америка.

Слухала вона, слухала, а далі сказала:

— Дивні дива розкажуш ти, дитино. Читала я багато книг, навіть і про Індійське Царство, але такого ніколи не чувала. Та одно тобі можу сказати: втікала і я колись зі своїми синами перед ворогами. Блукала і я вигнанкою по світу. Та де не була, завжди щиро молилася, щоб повернулися ми в рідний Галич і щоб засіли мої сини на престолі їх батька, князя Романа Мстиславича. І бачиш — не то, що Бог їм повернутися дозволив, але син мій Данило дістане сьогодні корону, якої не мав ще досі ніюдин руський князь. Так і ти зі своїми

батьками колись ще повернешся в нашу і твою батьківщину...

Костик слухав уважно, навіть і про їжу забув, щоб не прогавити ніодного слова. Та враз почув таке, що аж схопився на рівні ноги: почув голос трубки їхнього авта! Десь зовсім близько, майже під вікном!

Костик кинувся до вікна, але крізь барвні, позліплювані оли-

Мал. Ірка Савойка

вом шибки нічого не міг побачити. Княгиня зараз зрозуміла, підійшла і сама відчинила важкий кований замок вікна. І Костик побачив, що по самій середині замкового подвір'я сидів справді Ростик в авті. А що там не діялося кругом! Коні, прив'язані до частоколу, ставали з переляку дуба, величезні ловецькі собаки бігали здивовані кругом авта та недовіркою обнюхували його, а люди збігалися поглянути, мов на не знати яке видовище. Всеодно, чи були це багато одягнені бояри, чи прості конюхи і ловчі.

— Пробачте, княгине, але це мій брат приїхав, і я мушу бігти йому назустріч! — вигукнув Костик, збіг миттю сходами і вже кинувся в обійми Ростикові:

— Ростю, брате, де це ти бував?

— Спитай, де я не бував! — відповів Ростик бундючно та ще оглянувся по всіх кругом, що зглядалися на нього цікаво. — Я їду просто із замку князя Константина Острозького!

— Що? — аж кинувся Костик, — та це ж триста років пізніше! Навіть більше, як триста!

— Ого, не знаєш ти нашого авта! Поїхав туди, повернувся по тебе і зараз знов їдемо!

— О це, то таки вже ні! — обурився Костик. — Вже досить, що прогавив я хрищення киян у Почайні, а тепер при коронації короля Данила таки мушу бути!

— А свого рідного брата так і залишиш на сором і на ганьбу? — похнюпився Ростик. Костик аж налякався: — А яка це тобі ганьба трапилася, я не можу ніяк вгадати!

— Та мусів я натиснути чарівний гудзик там, у куцах, бо скочив на мене з дерева дикий кіт. Було б по мені, якби не натиснув був чарівного гудзика. Їхав та їхав, аж поки не заїхав перед самі вікна у замку в Острозі. Там саме тепер друкують Острозьку Біблію, хіба ж це тобі не цікаво? Ти так любиш книжки!

— Ну, ну, і що далі? Де ж ця ганьба?

— Та стали вони мене розпитувати. Коли почули, що я живу трохи не чотириста років після них, то хотіли всі, ну розумієш, все знати, що далі станеться на нашій землі. Такі поважні всі, бородаті, в темних одягах, а в руках у них величезні книги. Сам князь Константин Острозький там був, і Герасим Смотрицький і Дам'ян Наливайко...

— Той, що підняв повстання проти поляків?

— Ні, не той. Не так виглядав, щоб битися. От і стали вони мене випитувати, а ти знаєш, що я історії — ні в зуб! Ти пригадуєш, як то бувало в школі...

— Ой знаю, знаю, ну але що далі?

— То я сказав, що поїду по тебе, бо ти все знаєш, і називаєшся

так, як князь Острозький: Константин. І ось приїхав...

— А якже ти завернув наше авто, що воно приїхало сюди, а не погналося далі?

— Крутив я і тиснув усі ручки та гудзики, що були, аж врешті з розпуки повернувся плечима до керівниці і, думаю, потисну за собою рукою котрий гудзик попаде, та далі хай діється, що хоче. І натиснув чарівний гудзик, та, як бачиш, причвалав до тебе і по тебе. Їдеш?

Костик насупив брови:

— Добре, поїду, тільки мусиш мені щось обіцяти...

— Добре, добре, що тільки хочеш! Навіть мій компас і альбом з образками звірів! — лебедів Ростик.

— Ні, ні, мені не треба ні компаса ні альбому. Обіцяй мені, що коли повернемося до батьків, ти візьмешся вивчати добре історію України! — відповів Костик і видно, що не було з ним жартів.

— Добре, до цього ще дуже далеко! — крикнув врадуваний Ростик. — Сідай!

Костик сів. Ще звернувся до вікна, звідки виглядала за ним княгиня Ганна, поклонився їй та післав привіт рукою. Потім помахав рукою здивованим дворянам, що цікаво прислухалися їх розмові, але мабуть не багато з неї розуміли. Ростик натиснув чарівний гудзик і поїхали.

(Продовження буде)

Пластова забава у Мельбірні, Австралія. Стоять зліва: Романа Кузьмук, Надя Павук, Наталія Олійник, Стефа Павлюк, Ліда Синиця, Христя Пилип'як, Марія Баран, Ліда Каспенкович, Христя Каспенкович, Галя Пиз, Оксана Лянґ.

ХЛЯП ЗДАЄ НОВАЦЬКУ ПРОБУ

(Весела сценка на вогник)

Новачки співають:

Багато треба знати,
Багато треба вміти,
Щоби ту першу пробу
Новацькою зложити!

(На мелодію: „Казала мені мати”)

СЕСТРИЧКА (розказує): Багато новачок в таборі здавали проби, то й наш добрий друг — чортик Хляп забажав собі її здавати. Вислали його отже в ліс, щоб він за знаками зайшов до сестрички, що мала питати пробу. І Хляп пішов...

(Інша сестричка сидить захована в кущах. Хляп іде з олівцем і записником та шукає її. Обходить кущі довкола багато разів, але сестрички не помічає. Вкінці сестричка виходить з кущів та хоче вже дати про себе знати, але якраз Хляп кудись задивився і перевернувся в куц. Погминає вголос плакати).

СЕСТРИЧКА: Ну, не плач, не плач! Коли хто здає новацьку пробу, то не повинен плакати. Краще розкажи мені, як ти зайшов сюди?

ХЛЯП: Та як зайшов? Звичайно, ногами... (Побазив, що сестричка несадозолена відповідлю). Пробував і на руках іти, але впав і обдряпав собі ніс...

СЕСТРИЧКА: Ну а як ти знав, куди іти? Може при дорозі були якісь знаки?

ХЛЯП: О, були! На початку дороги росло таке велике дерево...

СЕСТРИЧКА: Дерево?.. І що на ньому?

ХЛЯП: Ну нічого, але було дерево! І я собі подумав, що то сестричка його посадила, щоб я знав, куди іти...

СЕСТРИЧКА: Ну а що ще було?

ХЛЯП: Надлетіла пташка, сіла на дереві і засвистала... А я чув, що юначки теж давали знаки свистком на змагу!

СЕСТРИЧКА: А не було там при дорозі стрілок, хрестиків?

ХЛЯП: За стрілками я не дивився, а хрестики то має в себе в канцелярії сестричка-писарка під ключем, але я ще протягом цілого табору не дістав чомусь ніодного!

СЕСТРИЧКА: Ну, хай буде. А тепер скажи мені, які ти вмієш пісні?

ХЛЯП: О, різні! Вмію: „Ай-вай-бум, і „Умба-умба” і „Йшли селом раз три жи-ди-ди-ди”...

Мал. Ксеня Клофас

СЕСТРИЧКА: Ну а пластові пісні якісь вмієш?

ХЛЯП: Вмію: „По фас, по фас”.
(Співає дуже грубо).

СЕСТРИЧКА: Це занизько! Треба співати вище!

ХЛЯП: *(Вилазить на пеньок, співає грози тонше. Так сестричка весь час каже „вище”, а Хляп вилазить на щораз вищий пеньок та співає щораз тонше, поки стане пеньків).*

Вкінці СЕСТРИЧКА: Ще вище!

ХЛЯП: Не можу, бо нема вищого пенька!

СЕСТРИЧКА: Ну то злази та скажи, які ти маєш добрі діла?

ХЛЯП: Побачив kota і не наступив йому на хвіст!

СЕСТРИЧКА: І ще яке?

ХЛЯП: Побачив горобця і не кинув за ним каменем!

СЕСТРИЧКА: І ще яке?

ХЛЯП: Дав бідному голодному песикові — Марусин обід...

СЕСТРИЧКА: А скажи, що ти знаєш про Київ?

ХЛЯП: Це така ріка, що випливає з Чорного моря а вливаєтьсся у Карпати. В ній пливають рибки з шоколяду та жабки з марципану...

СЕСТРИЧКА: Зле! А що таке: Дністер?

ХЛЯП: Це таке місто, що в ньому вулиці виліжені медяниками, а по них їздять автобуси з цукру!

СЕСТРИЧКА: Зле! Прийдеш ще раз здавати!

ХЛЯП *(скаже, плеще в долоні)*: Славно, добре! Напевно прийду! Я не знав, що то так легко здавати пробу!!!

Дорогий „Готуйся”!

Я новачка **Аріядна Манило** з роя „Жайворонки”, четвертого гнізда „Пташата” в Монреалі, Канада, здобула вмільсть „любительки пташок”.

Хочу дещо про це розказати і цим заохотити всіх новачок, які ще пташками не цікавилися. Правду кажу, не знаю, чому я люблю пташок. Може, а це добре пам'ятаю, тому, що мені багато про пташок розказувала моя Мама. Про лелек-бузьків, які повертаються з теплих країн в Україну ранньою весною, бо вже 19 березня. Про співаків-соловейків, які люблять співати аж до сходу сонця. Наш поет Тарас Шевченко згадує соловейка у своїй поезії:

„Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає”.

Знаю теж про дятла, який своїм стукотом у дерево страшив дітей у лісі на прогулянці. Потім добре пам'ятаю одну подію, що склалася з котиком та пташкою в городі біля дому, в якому я жила, коли мені було чотири роки. Котик задавив пташку. Мені жаль стало безпомічної пташки. Під враженням оповідань і подій з пташкою, я любила слідкувати

за ними. Витинала образки пташок із журналів та книжок і так склала перший альбом пташок. Коли я навчилася читати та писати, Батьки купували мені книжки при кожній нагоді. Я читала такі книжки в англійській мові: „Золота книжечка про пташок”, „Птахи з усього світу”, „Співучі птахи Північної Америки” та „Все про пташок”. По-українськи я прочитала „Пташки з України”, у книжці „Вітер з України” та дещо із шкільних підручників і дитячих журналів. У мене є під цю пору шість альбомів барвних образків пташок. Люблю приглядатися літом їхньому життю. Я запримітила, як

мати-пташка піклується своїми немовлятами, годує їх та хоронить від напастей. Завважила я теж, як пташки зносять матеріал на будову гнізд: суху травичку, глину та інші речі, яких я не могла завважити. Бачила я теж, як пташки б'ються з пташками іншого роду, мабуть, з їхніми ворогами. Мені найбільше подобаються ластівки, перші вістуні весни; про них я склала маленький віршик:

— Ластівочко, ластівочко
Яка ти маленька,
Люблю тебе, ластівочко,
З цілого серденька.

Прилітаєш до нас скоро
Весну голосити,
Щоб раділи усі люди,
Українські діти.

Люблю теж горобчиків за їх відвагу й любов до своєї землі. Вони не відлітають, а залишаються з нами, щоб ділити погоду й негоду зимового часу. Я взимку піклуюся ними, даю їм їсти. Їх багато зимує в кущах нашого живоплоту та під віконними за- темненнями нашого дому.

На цьому кінчаю. Якщо мій допис пригодиться до „Готуйся”, прошу помістити.

Рівночасно посилаю розгадку загадки з числа за березень „Лю- біть рідне слово”.

Аріядна Манило, новачка

„Готуйсь” дуже радіє цим до- писом та жде, що й інші новачки та новаки будуть писати так гар- но й широко про вмлості, що їх вони здобули. „Готуйсь” немов змовився з Аріядною, бо саме в минулому місяці, у травні, помі- стив пташки у своєму словнику. А тепер ще додаємо образок від- значки „любительки пташок”: на зеленому трикутнику стоїть хатка, що в ній ховаються зимою пташки та шукають поживи, що їм там залишили добрі новаки.

**
*

Дорогий „Готуйся”!

Треба тільки радіти, що Твої сторінки заповняє такими ціка- вими дописами саме новацтво, а частинно теж сестрички й брат- чики-впорядники. Тому дозволяю мені, гніздовому 2-го гнізда но- ваків „Гірські звірята” з Боффа- ло, на коротку гутірку з Твоїми читачами. В моєму гнізді діють- ся такі цікаві речі, що ними пев- но зрадієш і Ти, і передаси цю радість усьому новацтву.

Треба Тобі знати, що мої „Вед- медики”, „Лисики” і „Зайчики” дуже працюватимуть. Крім своїх но- вацьких зайнять на сходинах, вони часто виступають з декля- маціями, співами та сценками на загально-громадських святкуван- нях.

В час коляди вони носять зі со- бою велику, гарно освітлену звіз- ду і їх радо вітають в україн- ських домах. Оце вже другий рік, як не могли вони колядувати своєму Дідусеві, Начальному Пла- стуніві — Сірому Левові, що жив

у Боффало. Замість коляди — відбуваємо у день Свята Героїв жалібну збірку на його могилі.

Під час парохіяльної Просфори після Різдва все новацтво виступало з вертепом та збирало рясні оплески за свій гарний виступ.

Новаки - жовтодзюби Данило Криницький та Ігор Білоголовський збирали старі газети, щоб здобути гроші на допомогу братам-новакам в Європі, та так збільшити даток, що його збирали поміж собою новаки.

Вже другий рік старше новацтво проводить завзято змагання з українознавства. Тут завдання кожному: прочитати якнайбільше українських книжок від початку шкільних ваканцій до місяця листопада. За кожен прочитаний сторінку змагун дістає один плюс і кожний, хто ставав до змагання, дістає окрему відзнаку.

В минулому році здобули відзначення:

Перше місце:

Данко Чмола прочитав 483 сторінки.

Друге місце:

Андрійко Стецьків 478.

Третє місце:

Адьо Цюлко 455.

Дальші місця:

Вова Гайдар 432.

Юрко Лисенко 404.

Ромчик Лоза 381.

Зеньо Кобрин 136.

Степан Головатий 83.

В цьому році вислідні змагання проголошено на новацькому вогнику, присвяченому Великому Пророкові України Тарасові Шевченкові, дня 14 березня, в приявності запрошених батьків та гостей. Цьогорічні висліди:

Перше місце:

Андрій Стецьків прочитав 2597 сторінок.

Друге місце:

Володимир Гайдар 2380.

Третє місце:

Адріян Цюлко 1813.

Дальші місця:

Василько Яремко 666.

Зеньо Кобрин 524.

Юрко Лисенко 436.

Роман Лоза 398.

Василь Дусанівський 303.

Ігор Перейма 300.

Степан Головатий 288.

Наймолодший новак Олег Чмола ставав теж до змагань, прочитав 30 сторінок. До місяця жовтня брав у змаганні участь Богдан Чмола, сьогодні вже юнак. Прочитав 1470 сторінок.

Це змагання — це найбільша радість та гордість моїх новаків, що про неї я хотів Тобі розказати. Радіють нею і всі Батьки, братчики, і я з ними. Бо це був наш дар любови Тарасові Шевченкові в його роковини. Склало його наше гніздо, а не менше й Батьки, що радо купували но-

Рій „Жайворонки”, сьомого гнізда „Перелетні птахи” з Нью Йорку здобув перше місце у змаганнях на Святі Юрія минулого року. Стоять зліва: Андрій Гідей, С. Ковалів, Ігор Рак, братчик Микола Сігницький, Зенон Кифор, Ю. Цвіль, В. Рудик. Посередині сидить М. Костирка.

Світлину дарував „Готуйсеві” пл. сен. Володимир Рак.

вакам книжки та заохочували читати.

Наше гніздо порішило і далі провадити ці змагання, та ще наші новаки дуже хотіли б, щоб і новаки інших гнізд спробували змагатися з ними. Ждемо отже змагунів!

„Готуйсь!”

Братчик гніздовий, пластовий сеньйор **Ярослав Пришляк**

**
*

Пластова забава

Пластова забава, що відбулася в Народному Домі в Мельбурні, в Австралії, почалася в годині другій пополудні. Приявних було приблизно 30 старших та 50 дітей.

Забава почалася „змаганням крісел” при звуках музики та з участю всіх дітей. Це були найдовші змагання, а виграла їх

Оксана Лянґ. Опісля ми танцювали. Танцями проводили старші пластунки, а чотири хлопці творили оркестру. Другі змагання — то були „перегони в мішках”. Виграла їх Стефа Павлюк, з нашого роя „Соняшник”. Під час змагань і танків ми продавали льотерійні квитки по шість пенів. Хто що виграв, ішов до пластової крамниці, щоб відібрати свій виграш.

Третє змагання — перегони з горіховою шкаралущею на ложці — виграла Іванка Кирилось. Далі знов перепліталися танки та гри. Всі діти були дуже вдоволені. Під час танців старші пластунки кидали згори м'ячі, що їх діти ловили. При тому було багато криків, але й радощів. Перед самим закінченням забави ми мали ще одну гру: нести книжки на голові, проходячи поміж розставленими кріслами. Їх виграла Ліда Каспенкович, знов з нашого роя „Соняшник”.

Біля п'ятої години ми відтанцювали останні танки при звуках оркестри та розійшлися. Всім залишилися дуже гарні спомини з цієї забави і ми бажали б сходитися так частіше. Ми вдячні нашому пластовому прововоді, а особливо нашій сестричці за допомогу в організації цієї забави для нас!

Новачка **Ліда Каспенкович**, з роя „Соняшник” у Гленрой

ДОРОГИЙ ГОТУЙСЮ!

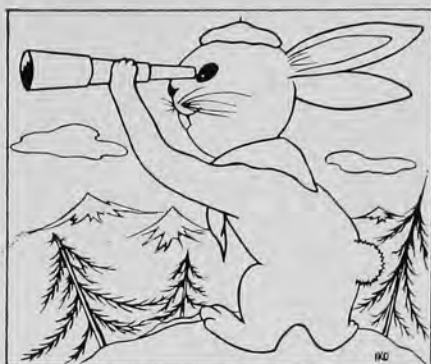
До цього часу ніхто Тобі ще не написав, що 8-го березня 1964 р. ми новацтво з Нью Йорку мали свою маскараду. Цим разом маскарада називалася „Навколо світу”. Все новацтво було перебране за людей з різних країн. Були там: канадійська поліція, індіяни, югослав'яни, китайці, араби, матадори, турки, альпіністи. Був також один шкот у спідниці і навіть малий Робін Гуд. А дівчата представляли такі країни: Японію, Арабію, Індію, Гагайські острови, Голляндію і може ще когось; не пригадую собі вже, кого.

Виглядало це так: хлопчик і дівчинка стрінули дивного чоловіка, астронавта, що взяв їх з собою ніби то на ракету (над нами була величезна ракета, якою керував братчик Керод, а астронавтом був братчик Савицький). Він показував їм усіх цих людей з різних країн. Накінець вони побачили дуже гарну країну, де було багато, багато гарних дівчат, що виводили чудові танки. Це була Україна й вона найбільше подобалася хлопчикові й дівчин-

ці. Вани мабуть і залишилися в цій країні.

Я належав до групи, що представляла країну індіан і вона мені також дуже подобалася.

Олекса Лабунька
новак-орля, 19-те гніздо, рій „Бобри” в Нью Йорку, березень, 1964 р. — „Готуйсь!”

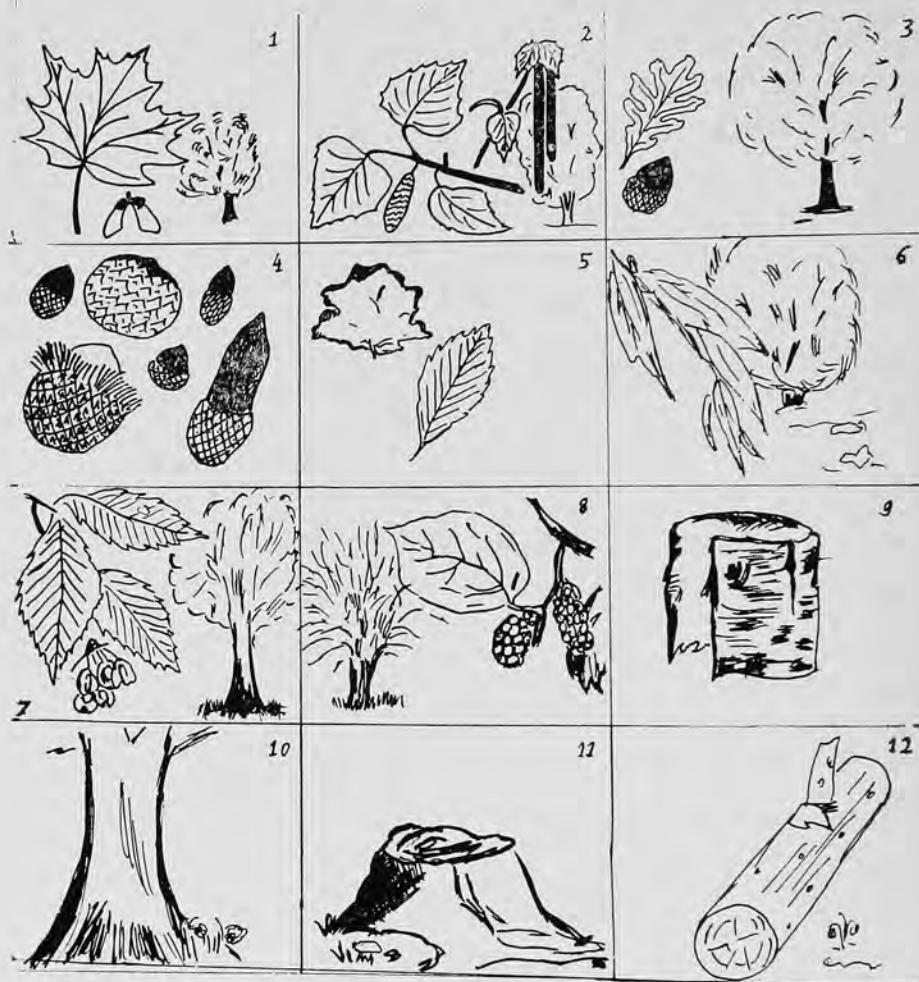
Новачка **Наталка Стрілецька** з роя „Жайворонки” в Монтреалі, Канада, прислала нам загадку, що її сама склала. Кожний рядок букв — це назва одного птаха. Числа треба замінити відповідними буквами, але якими, Наталка радить Вам догадатися, а „Готуйсь” додає (але шепотом, на вушко!), що подібна загадка вже була в „Готуйсеві” минулого року. Там можете побачити, як її розгадувати.

			19	21	7	16			
				29	20	1	15		
		16	7	2	11	6	33		
		22	19	21	19	15	1		
		10	19	10	24	16	32		
		22	14	18	14	27	32		
		3	19	21	19	18	1		
	16	1	22	23	11	3	15	1	
	9	24	21	1	3	7	16	33	
9	1	13	3	19	21	19	18	19	15

УВАГА!

Пам'ятайте, що чергова нагорода буде за добрі розгадки з чисел за квітень, травень та червень! Поспішайте з розгадками!

ДЕРЕВА „ГОТУЙСЯ”

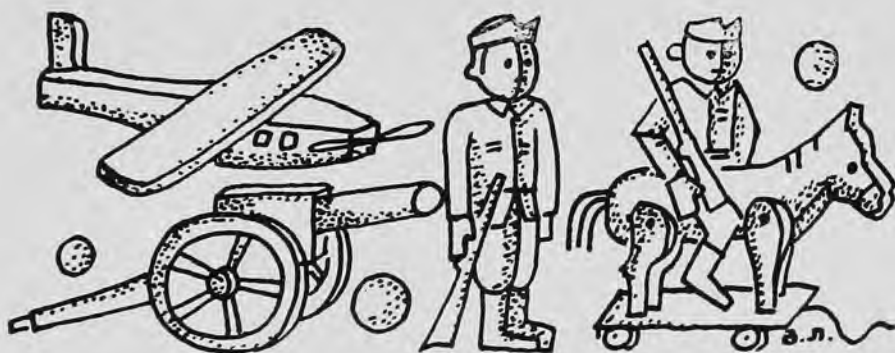

Коли поїдете в табір чи куди на хутір на вакації, побачите багато дерев, що їх у місті Ви не знали. Цікаво познайомитися Вам з ними! Тут подаємо їх назви, а накінці назви різних частин дерева. Все це пригодиться, коли підете в ліс на прогулянку. Біля кожного дерева бачите, як воно здалека виглядає, як виглядає один його листок та його овоч.

- 1) Клен — maple — der Ahorn. (Його овоч, „носик” діти нераз приліплюють собі кінчиком до носа, і це дуже смішно виглядає)

- 2) **Береза** — birch — die Birke
- 3) **Дуб** — oak — die Eiche
- 4) **Жолудь** (це овод дуба) — acorn — das Eichel
- 5) **Каштан** (такі листки, як бачите на образку, уложені в ньому гарними китичками по п'ять) — chestnut-tree, овод — chestnut — der Kastanienbaum
- 6) **Верба** — willow — die Weide
- 7) **В'яз** — elm — die Ulme
- 8) **Шовковиця** — mulberry-tree — der Maulbeerbaum. (Ті листям живляться гусенички метелика-шовковика. Опісля вони обмотуються ниточками, що з них люди виробляють шовкові тканини).
- 9) **Кора** — bark — die Rinde
- 10) **Стовбур** — trunk — der Baumstamm
- 11) **Пень** — stump — der Stumpf
- 12) **Кругляк, колода** — log — der Klotz.

Чи не цікаво буде Вам відшукати всі ці дерева та скласти собі альбомик з їх засушених листків, підписуючи кожний?

Цього року, а особливо в час таборів будемо згадувати, що 50 років тому, в 1914 році Українські Січові Стрільці виступили в бій проти москалів та перемогли їх у багатьох битвах. На цьогорічних таборах будемо співати стрілецькі пісні, грати гри такі, як колись були стрілецькі бої, а також можемо виготовити собі з паперу чи картону шапки, подібні до тих, що їх носили Українські Січові Стрільці. Така шапка називається „мазепинка“, на честь гетьмана Івана Мазепи, що вже 250 років тому воював проти москалів. А тут братчик Денис показав нам, як таку шапку собі самому виготовити. „Готуйсь“ жде світлина Вашого роя у таких шапках!

МАЗЕПИНКА - ІЗ ПАПЕРУ (СТРІЛЕЦЬКА ШАПКА)

① ПРИМІРИВШИ ПАСОЧОК ПАПЕРУ АБО КАРТОНУ ДО ГОЛОВИ, І НАРИСУВАВШИ ФОРМУ ЗАЗНАЧЕНУ ПЕРЕРИВАНОЮ ЛІНІЄЮ, ВИТЯТИ

② ВИТЯТА ФОРМА МАЗЕПИНКИ

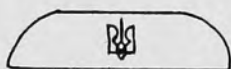

СКЛЕЇТИ

③ ПРИМІРИВШИ ДО ГОЛОВИ, СКЛЕЇТИ

④ ДАШОК ДЛЯ ШАПКИ, ВИТЯТИ ЯК НА РИСУНКУ І ЗІГНУТИ ТРИКУТНІ ЗУБЦІ ПО ПЕРЕРИВАНІЙ ЛІНІЇ

⑤ ПАСОЧОК ПАПЕРУ ІЗ НАРИСОВАНИМ ТРИЗУБОМ

⑤ ПРИКЛЕСНИЙ ТРИЗУБ

ВІДОКРЕМИТИ ТЛО ТРИЗУБА

⑥ ПРИКЛЕСНИЙ ДАШОК

ГОТОВА МАЗЕПИНКА

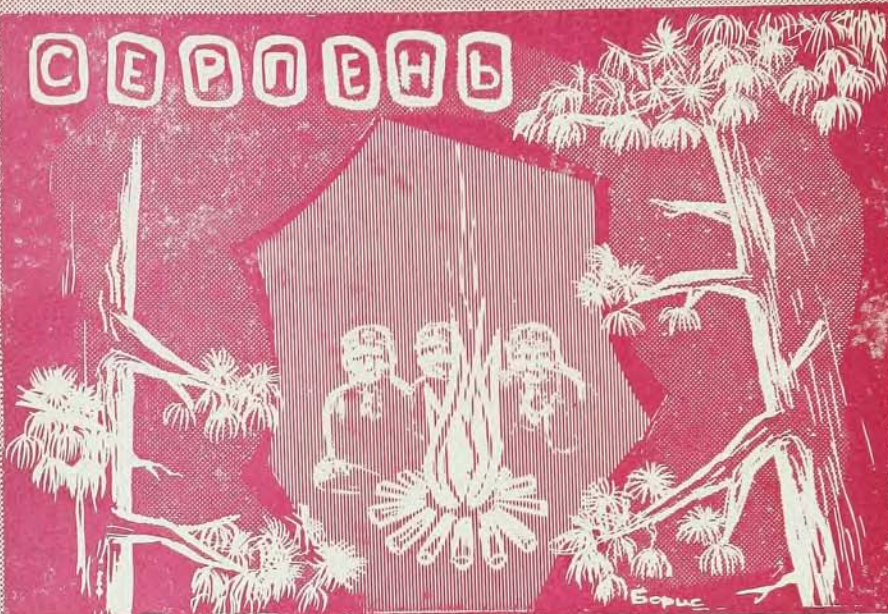
Мал. Денис Беднарський

ЛЮПЕНЬ

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

С Е Р П Е Н Ъ

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23 30	24 31	25	26	27	28	29